

JOHANNA LINDSEY

*Amikor
szerelem vár*

GABO

Anglia, 1776

Sir Guibert Fitzalan nekidőlt a vastag fatörzsnek, miközben figyelte, ahogy a két cselédlány elcsomagolja a szabadban elköltött ebéd maradványait. Meglehetősen jóképű férfi létére visszafogott volt, és a nők, még az úrnője szolgálólányai is idegesítették. Wilda, a fiatalabb ekkor ránézett. Merész pillantását látva a férfi gyorsan elkapta a tekintetét, és az arca lángba borult.

Benne jártak a tavaszban, és nem Wilda volt az egyetlen nő, aki elismerő tekintettel méregette Sir Guibertet. Nem is ő volt az egyetlen férfi, akit a lány megnézett magának. Wilda határozottan csinos volt fitos orrával és rózsás arcával. A természet fényesen csillogó, dús, gesztenyebarna hajjal és buja idomokkal áldotta meg.

Guibert azonban megrögzött agglegény volt. Különben is, Wilda túl fiatal az ő negyvenöt évéhez. Hiszen csak annyi idős volt, mint Lady Leonie, akit mindketten szolgáltak, és a hölgy mindössze tizenkilenc telet látott eddig.

Sir Guibert a lányaként gondolt Montwyni Leonie-ra. Látta, hogy úrnője elhagyja a rétet, ahol tavaszi gyógynövényeket gyűjtött, és eltűnik a fák közt. Guibert négy katonáját küldte utána, hogy diszkrét távolságból kövessék. Tíz embert hozott magával a lány védelmére, és a katonák okosabbak voltak annál, minthogy morogjanak, de aligha kedvelték a feladatot. Leonie gyakran megkérte őket, hogy szedjék le ezt vagy azt a növényt, márpedig a növénygyűjtés nem férfias munka...

A mostani tavaszig elég volt három őrnek elkísérnie Lady Leonie-t, de Crewel, amelynek erdeibe a lány gyógyfüveket keresni ment, új lakót kapott. A kempstoni földek új ura komoly aggodalmat jelentett Sir Guibertnek.

Guibert sohasem kedvelte Kempston régi urát, Sir Edmond Montigny, de az öreg báró legalább nem okozott gondot. Az új uraság azonban szüntelenül panaszkodott Pershwick szolganépére, s tette ezt azóta, hogy a birtokába vette Crewel várát. Az sem tett jót az ügynek, hogy ezek a panaszok esetleg jogosak voltak. S ami még rosszabb volt, hogy Lady Leonie felelősnek érezte magát a szolgálói gázteiteiért.

– Hadd intézkedjem, Sir Guibert – könyörgött, amikor először hallott a panaszokról. – Attól tartok, a szolgák azt hiszik, nekem tesznek szolgálatot azzal, hogy bajt kavarnak Crewelnél – mondta, és magyarázatként beismerte: – A faluban voltam azon a napon, amikor Alain Montigny elmondta, mi történt az apjával és vele. Túl sok szolgáló látta, mennyire feldúlt a dolog, és attól félek, hallották, amint megátkozom a Fekete Farkast, aki most Crewel ura.

Guibert nehezen hitte, hogy Leonie képes volna bárkit is megátkozni. Leonie aztán nem. Ahhoz túlságosan jószágos

volt, túl kedves, túl gyorsan igyekezett orvosolni bármilyen fájdalmat, könnyíteni a terheken. Sir Guibert szemében képtelen volt bármi rosszra. A férfi imádta és kényeztette úrnőjét. *De ha ő nem, ugyan ki más tenné?* – kérdezte magától. Az apja biztosan nem, aki hat évvel ezelőtt elküldte magától, amikor az anyja meghalt, és arra ítélte, hogy Pershwick várában éljen az anyja nővérével, Beatrixszel, csak azért, mert képtelen volt elviselni a látványát is bárminek, ami imádott feleségére emlékeztette.

Guibert nem tudta megérteni, amit a férfi tett, de az is tény, hogy sohasem ismerte túl jól Sir Williamet, noha Lady Elisabeth hozományának részeként került az udvarába, amikor az feleségül ment Sir Williamhez. Lady Elisabeth egy gróf leánya volt, és apja ötödik, egyben legfiatalabb gyermeke, ami azt jelentette, hogy szerelmi házasságot köthetett. A férfi semmilyen szempontból nem ért fel hozzá, de szerette a feleségét... talán túlságosan is. A halála megtörte Sir Williamet, és nyilvánvaló volt, hogy egyetlen gyermeke látványát sem bírja elviselni.

Leonie, Elisabethhez hasonlóan kicsi és karcsú volt, világos bőrű, a szeme ezüstszürke, és különleges, ezüstszőke haj koronázta a fejét. A „gyönyörű” szó kevés volt Leonie szépségének leírásához.

Guibert felsóhajtott, ahogy a két nőre, anyára és lányára gondolt. Az anya már halott, de a lány ugyanolyan kedves volt a szívének, mint az anya egykoron. Ekkor hirtelen megdermedt, mert vérfagyasztó csatakiáltás szakította ki a kellemes merengésből, dühös üvöltés, amely az erdőből jött.

Guibert dermedtsége nem tartott tovább egy pillanatnál, és kivont karddal már rohant is a fák felé. Négy embere, akik a közelben, a lovaknál álltak, szaladtak utána, remélve,

hogy a Leonie-ra vigyázó katonák elég közel voltak hozzá, hogy megvédjék.

Az erdőben, mélyen a fák között, Leonie is megdermedt egy pillanatra a földöntúli ordítást hallva. Szokás szerint sikerült eléggé eltávolodnia négy védelmezőjétől. Most azt hitte, hogy valami hatalmas, démoni vadállat van a közelben. Azonban a vele született, és hölgyekhez nem illő kíváncsisága a hang felé ösztökélte, és nem vissza, az emberei felé.

Füstszagot érzett, és futásnak eredt, bokrokon áttörve, fák közt előre igyekezve, amíg el nem érte a hang forrását. Egy favágó kunyhóját égették fel. A favágó csak nézte hajdani otthona füstölgő romjait, miközben öt lovag és tizenöt katona a lovukon ülve, némán szemlélte a pusztítást. Egy fegyveres lovag fel-alá járatta hatalmas csataménjét a kunyhó és az emberei közt. Dühös káromkodásba tört ki, és Leonie tudta, kitől származott az első, szörnyű kiáltás. Azt is tudta, ki a lovag. Gyorsan visszahúzódott a bokorba, nehogy szem előtt legyen, és hálát adott a sötétzöld növényzetnek, amely elrejtette.

Búvóhelye veszélybe került, ahogy az emberei futva közeledtek mögötte. Leonie gyorsan feléjük fordult, hogy csendre intse őket, és mutatta, hogy forduljanak vissza. Aztán halkán hozzájuk ment, és ők nyomban védelmezőn körülfogták, úgy indultak visszafelé. A következő pillanatban Sir Guibert és a többi katona is ott termett.

– Nincs veszély – biztosította Leonie a férfit. – De el kell hagynunk ezt a helyet. Kempston ura talált egy felégetett kunyhót, amely az egyik favágójáé volt, és azt hiszem, egyáltalán nem örül.

– Látta őt?

– Igen, roppant dühös.

Sir Guibert felmorrant, és nagyobb sietségre ösztökélte a lányt. Nem volna jó, ha itt találnák a felégetett kunyhó közelében a katonáival egyetemben. Hogyan magyarázná ki magát?

Később, amikor biztonságos lesz, a szolgák majd visszatérhetnek az erdőbe Leonie füveiért. Most azonban Leonie-nak és az embereinek minél előbb el kell hagyniuk ezt a helyet.

– Honnan tudja, hogy a Fekete Farkast látta? – kérdezte Guibert, miközben a nyeregbe emelte a lányt.

– Egy ezüst farkas volt a címerén fekete mezőben.

Leonie nem árulta el, hogy egyszer már látta a férfit. Ezt sohasem mondhatja el Sir Guibertnek, mert álruhában szökött ki a várból, a férfi tudta nélkül, hogy Crewelbe menjen. Később azt kívánta, bár ne tette volna.

– Valószínűleg ő volt az, bár az emberei is az ő színeit viselik – bólintott Sir Guibert, ahogy eszébe jutott a borzalmas üvöltés. – Látta az arcát is?

– Nem. – Leonie alig tudta leplezni csalódását. – Sisakot viselt. De hatalmas termetű, nem lehet eltéveszteni.

– Talán ezúttal személyesen jön el, hogy rendezze a dolgot, nem az emberét küldi.

– Vagy magával hozza a seregét.

– Nincs bizonyítéka, úrnőm. Az egyik szolga szava áll a másiké ellenében. De előbb hadd helyezzük biztonságba önt a várban. Aztán a többiekkel gondoskodunk a falu védelméről.

Leonie négy katonával és a két szolgálóval lovagolt haza. Látta, nem volt elég határozott, amikor figyelmeztette az embereit, hogy ne okozzanak több bajt Crewel szolgálainak. Igazság szerint, a szíve nem volt a parancsban, mert nagy

elégedettségére szolgált a tudat, hogy Kempston urának gondjai vannak a birtokkal.

Azt tervezte, hogy a következő ünnepnapon mulatságot tart az embereinek Pershwickben, de aggódott a Fekete Farkas következő lehetséges lépése miatt, ezért úgy döntött, jobb, ha semmiféle összejövetel nem lesz a várban. Nem, inkább rajta tartja a szemét a szomszédján, és nem ad lehetőséget az embereinek olyan összejövetelre, ahol lerészegedhetnek. Tudta, még képesek kitervelni valamit, ami könnyen visszaüthet rá. Nem, ha a falusiak összeesküvést szőnek a Fekete Farkas ellen, jobb helyzetben lesz, ha azt tőle távol teszik.

Tudta, mit kell tennie. Újra beszélni fog az embereivel, méghozzá nagyon határozottan. De amikor eszébe jutott a kedves Alain, akit száműztek az otthonából, és szegény Sir Edmond, akinek meg kellett halnia, hogy Henrik király remek birtokot adományozhasson egyik zsoldosának, Leonie nehéznek találta, hogy békét kívánjon a Fekete Farkasnak. Nagyon nehéznek.

Leonie átadta a szappant a szolgálólánynak, és előrehajolt, hogy Wilda meg tudja mosni a hátát. Elhessentette a vödört az öblítővízzel, helyette kényelmesen elnyújtózott a hatalmas kádban, hogy kiélvezze a nyugtató, gyógynövényillatú vizet, amíg meleg.

A kandallóban égett a tűz, felmelegítve a szoba hűvös levegőjét. Odakint a tavaszi este enyhe volt, de a Pershwick-vár puszta kőfalai olyan hideget árasztottak, amely mint ha sohasem akart volna enyhülni. Ráadásul a szobájának mennyezete nyitott volt a nagyterem felé, ami huzatossá tette a helyiséget.

Pershwick régi erődítmény volt, amelyet nem kényelmi szempontok szerint, vagy vendégek elszállásolására terveztek. A nagyterem a nevéhez méltón valóban nagy volt, de száz éve, a megépülése óta semmit sem változtattak rajta. Leonie kamráját a nagyterem végéből választották le fadesszakkal. A szobát Beatrix nénikéjével osztotta meg, és további deszkák különítették el a két hölgy lakrészét egymástól. A hölgyeknek nem volt külön lakrésze, sem több szoba ezen a szinten és az emeleten, ahogy néhány újabb építésű várban. A szolgálk a nagyteremben háltak, a katonák pedig a toronyban Sir Guiberttel együtt.

Bármilyen mostoha volt is a környezet, Pershwick volt Leonie otthona immáron hat éve. Mióta ide költözött, egyszer sem járt Montwynben, a szülőhelyén. Az apját sem látta azóta, noha a Montwyn-kastély csak öt mérföldre volt. Abban a kastélyban élt Sir William, az apja Lady Judithtal, az új feleségével, aki egy évvel Leonie anyja halála után ment hozzá Leonie apjához.

Senki sem hibáztatta Leonie-t, amiért többé nem tudott kedvesen az apjára gondolni. Boldog gyermekkor és két szerető szülő jutott neki osztályrészül, s ezek után egyszerre elveszíteni mindkét szülőjét, igazán kegyetlen dolog volt a sorstól, amelyre egyáltalán nem szolgált rá.

Valaha tiszta szívből szerette az apját. Most szinte semmit sem érzett iránta. Néha átkozta. Ez olyankor fordult elő, amikor apja elküldte a szolgálait, hogy fosszák ki Leonie raktárait, hogy legyen miből mulatoznia... de ezek a rajtaütések nemcsak Pershwicket érintették, hanem Rethelt és Marhillt is, amely birtokok szintén Leonie tulajdonát képezték. Apja sohasem üzent, csak learatta a kemény munka gyümölcsét, elvéve a hasznot és a bérleti díjat.

Az utóbbi néhány évben azonban sokkal ritkábban járt sikerrel, mert Leonie megtanulta, hogyan játssza ki Montwyn intézőjét. Amikor a férfi megjelent a listájával, Leonie raktárai majdnem kongtak az ürességtől, mert a készleteit eldugta szerte a kastélyban, a legvalószínűtlenebb helyeken. A retheli kereskedőktől vett fűszereket és ruhákat is elrejtette, mert néha Lady Judith is az intézővel tartott, és az asszony úgy érezte, azt tesz a Pershwickben talált javakkal, amit csak akar.

Leonie ravaszága néha visszaütött, amikor ő maga sem emlékezett mindegyik rejtekhelyre. De ahelyett, hogy feladta

volna a tervét, vagy meggyóna volna a csalást a pershwicki apátnak, meggyőzte Bennet atyát, hogy tanítsa meg írni és olvasni. Ily módon feljegyezhetette rejtekhelyei labirintusát. A szolgáinak ezentúl nem kellett attól tartaniuk, hogy éhezni fognak, és a saját asztala is mindig élelemtől roskadozott. De ebből semmit sem az apjának köszönhetett.

Leonie felállt, hogy leöblíthessék, és hagyta, hogy Wilda ráadja a meleg hálóruhát, mert aznap este már nem akarta elhagyni a szobáját. Beatrix néni a kandallónál ült a hímzésével, és szokás szerint belemerült a saját világába. Elisabeth legidősebb nővére régóta özvegy volt. Amikor a férje meghalt, elvesztette a hozományba kapott földeket a férje rokonságával szemben, és nem ment újra férjhez. Azt állította, hogy jó így neki. A bátyjával, Shefford grófjával élt Elisabeth haláláig. Nem sokkal azután Leonie-t rábízták az egyik vazallusára, Guibert Fitzalanre, és Beatrix kötelességének érezte, hogy unokahúga mellett maradjon, és gondoskodjon róla.

Valójában azonban inkább Leonie volt az, aki gondját viselte Beatrixnek, mert az özvegy félénk teremtés volt. Még a pershwicki vár elszigeteltsége sem tette őt bátrabbá. Mivel a néhai gróf első gyerekeinek egyikeként született, az apja legzordabb oldalát ismerte, míg Elisabeth, a legfiatalabb kedélyes embernek és odaadó apának ismerte Shefford grófját.

Leonie nem ismerte a jelenlegi grófot, akinek messze északon volt a birtoka. Amikor Leonie eladósorba került, és férjhezmenetelre gondolt, kapcsolatba akart lépni a nagybátyjával. Beatrix azonban kedvesen elmagyarázta, hogy nyolc testvérrel, többtucatnyi unokaöccsel és húggal, a saját hat gyerekéről és *azok* gyerekeiről nem is beszélve, a gróf nyilván nem fog törődni a szerencsétlenül házasodott és már halott húgának a lányával.

Az akkor tizenöt éves Leonie, aki ráadásul teljesen el volt zárva a világtól, kezdte azt hinni, hogy sohasem fog férjhez menni. Hamarosan azonban felülkerekedett a büszkesége, amely nem engedte, hogy segítséget kérjen rokonaitól, akik nem ismerték, és soha nem is érdeklődtek utána.

Egy idő után már azt gondolta, talán jobb is lesz neki férj nélkül. A kolostorba küldés réme nem fenyegette, saját ura volt, független, aki csak az apjának tartozott számadással, aki viszont sohasem látogatta meg, és valószínűtlen volt, hogy ez a jövőben megváltozna.

Különleges és irigylésre méltó helyzetben van, mondta magának, miután a románc utáni vágy első hullámai elcsitultak. A legtöbb lány még csak nem is ismeri a férjét a házasság előtt, és legtöbbször azzal kell szembesülniük, hogy valami öreg, kegyetlenkedő vagy közömbös férfi tulajdonává lettek. Csak a szolgák házasodtak szerelemből.

Így aztán Leonie arra a következtetésre jutott, hogy szerencsés. Csak egyetlen dolgon szeretett volna változtatni, az elszigeteltségén, ez okozta, hogy egyedül merészkedett el Crewelbe, a lovagi tornára.

Még sohasem látott lovagi tornát, ezért kényszert érzett, hogy elmenjen. Henrik király politikájához tartozott, hogy megtiltson minden tornát, kivéve néhány különleges esetet, és csakis az ő engedélyével. A múltban túl sok lovagi torna torkollott véres csatába. Franciaországban szinte bárhol és bármikor lehetett lovagi tornát látni, és sok lovag abból gazdagodott meg, hogy tornáról tornára jártak. Angliában azonban nem így volt.

A Crewelben tartott torna az elején izgalmas volt. A Fekete Farkas állig felfegyverezve lovagolt ki a küzdőtérre, hat lovag kíséerte, mind az ő színeit viselte, a feketét és az ezüs-

töt, és mind nagydarab, lenyűgöző férfi volt. A hét ellenfél szintén teljes fegyverzetben állt ki ellene. Leonie néhányukat felismerte a zászlójukról, mivel Sir Edmond Montigny vazallusai voltak, tehát a Fekete Farkas volt az új hűbéruruk.

Leonie nem kérdezte magától, hogy Kempston jelenlegi ura miért hívja ki a vazallusait. Rengeteg magyarázata lehetett, és a lányt egyik sem érdekelte. A figyelmét inkább maga a Fekete Farkas kötötte le, és a hölgy, aki hozzástett a küzdőtérre a szerelmi zálogával. A férfi felkapta a hölgyet, és megcsókolta. Vajon a felesége a nő?

A tömeg ujjongva fogadta a csókot, aztán hirtelen kitört a csetepaté, egy álütközlet, amelynek minden résztvevője a legádázabbul vetette magát a küzdelembe. Szigorú szabályok vonatkoztak a közelharcra, amely megkülönböztette a lovagi tornát az igazi csatától, de ezeket a szabályokat aznap délelőtt senki sem tartotta be. Azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy mind a hét ellenfél a Fekete Farkast akarja kivetni a nyeregből. Ez gyorsan sikerült nekik, és csak a Fekete Farkast védő lovagok ügyességének volt köszönhető, hogy nem szenvedett vereséget, sőt még neki kellett visszarendelni az embereit, amikor azok üldözni kezdték a csataterőről menekülő ellenfelet.

A lovagi torna túl gyorsan véget ért, és Leonie csalódottan ment haza. Egyedül az a tudat szolgált meglepedésére, hogy néhányan a Fekete Farkas új vazallusai közül nem fogadják el őt uruknak. Miért? Leonie el sem tudta képzelni, mit tett a férfi. De meglepedett azzal, hogy Kempston átvétele nem ment simán.

Leonie elbocsátotta Wildát, és csatlakozott nagynénjéhez a kandallónál. Töprengve bámult a tűzbe, az erdőbeli tűzre gondolt, és arra, milyen kellemetlenségeket hoz a jövő.

– Az új szomszédunk miatt aggódsz?

Leonie meglepetten nézett Beatrixre. Nem akarta nagynénjét ezzel terhelni.

– Miért kellene aggódnom? – kertelt.

– Az ég áldjon meg, gyermek, előttem nem kell titkolnod a gondjaidat. Azt hiszed, nem tudom, mi történik körülöttem?

Leonie pontosan ezt hitte.

– Nem olyan fontos dolog, Beatrix néni.

– Akkor nem jön több fiatal, faragatlan lovag, hogy dühös szavakkal fenyegetsen minket?

Leonie vállat vont.

– Azok csak szavak. A férfiak szeretnek hőzöngeni és acsarkodni.

– Ohó, mintha én nem tudnám.

Mindketten nevettek, mivel Beatrix természetesen többet tudott a férfiakról, mint Leonie, aki tizenhárom éves kora óta a világtól elzárva élt.

– Azt hittem, ma látogatóink érkeznek – vallotta be Leonie –, de senki sem jött. Talán nem minket okolnak a mai napi bajért.

Beatrix gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Szerinted a Fekete Farkas ezúttal valami mást tervez? – kérdezte az unokahúga.

– Lehetséges. Kész csoda, hogy még nem égette fel a falunkat.

– Azt nem merné! – kiáltott fel Leonie. – Nincs bizonyítéka, hogy a mi szolgálaink a felelősek a bajaiért. Csak a *saját* jobbágysági vádjaira támaszkodhat.

– Igen, de a legtöbb férfinak elég is ennyi. Elég a gyanú. – Beatrix felsóhajtott.

Leonie haragja elpárolgott.

– Tudom. Holnap bemegyek a faluba, és gondoskodom arról, hogy ezentúl senki semmilyen indokkal ne hagyhassa el Pershwick földjét. Nem lesz több bajkeverés. Teszek róla.

Rolfé d'Ambert áthajította a sisakját a nagytermen, amint belovagolt. Henrik királytól újonnan szerzett fegyvernöke sietett felvenni. A sisakot el kell majd vinni a fegyverkovácshoz, mielőtt újra fel lehet venni, de Rolfé erre nem gondolt. Csak arra, hogy törnie-zúznia kell.

A terem túlsó végében, a kandallónál Thorpe de la Mare igyekezett leplezni mosolyát ifjú ura indulatkitörése láttán. A fiúra emlékeztette, aki valaha volt, nem a mostani férfira. Thorpe sok hasonló kitörést látott az évek során, amikor Rolfé apját szolgálta. Az apa kilenc éve halott volt, és Rolfé bátyja örökölte a címet és a vagyont, a gascogne-i birtokok sokaságát. Rolfé-nak csak egy kisebb uradalom jutott, de mohó bátyja még arra is rátette a kezét, és száműzte Rolfé-ot az otthonából.

Thorpe Rolfé-fal tartott, feladta kényelmes pozícióját, és inkább az ifjú lovagot követte, semmint a bátyját szolgálja. Remek évek következtek, zsoldosként harcoltak, és meggazdagodtak a lovagi tornák díjaiból. Rolfé most huszonkilenc éves volt, és Thorpe negyvenhét, de Thorpe sohasem bánta meg, hogy az ifjabb férfi vezetésére bízta magát. Más férfiak is így éreztek, és Rolfé végül kilenc lovag és majdnem két-

száz zsoldos vezetője lett, akik mind azt választották, hogy mellette maradnak most is, hogy megállapodott.

De tényleg megállapodott? Thorpe tudta, hogyan érez Rolfe Henrik nagylelkűségével kapcsolatban. A birtok több bosszúságot okozott neki, mint amennyit az utóbbi években megtapasztalt. Sokkal többet, és Rolfe kész volt mindent feladni és visszatérni Franciaországba. A birtok egyébként is csak rangot jelentett, mert semmi kézzelfoghatót nem adott, és naponta kiürítette az erszényét.

– Hallottad, Thorpe?

– A szolgák másról sem beszélnek, mióta a favágó éjszákára beköltözött a várba – felelte a férfi, miközben Rolfe nehézkesen leült a mellette levő székbe.

– Az ördögbe!

Rolfe ököllel a mellette álló kisasztalra csapott, mire az asztallap közepén kettérepedt. Thorpe taktikusan kifejezéstelen arcot vágott.

– Elegem volt! – üvöltötte Rolfe. – A kút vize bűdös, a nyájak szerteszét széledtek az erdőben, a szolgák kevéske jószágát ellopták, és ez a harmadik tűz. Mennyi időbe telik újra felépíteni azt a kunyhót?

– Gyors kezű munkásokkal két nap.

– És addig a földek el lesznek hanyagolva. Hogyan viseljek hadat, ha folyton zaklatják az embereimet? Azért hagyjam el Crewelt, hogy a semmire jöjjenek vissza? Megszökött szolgákra és terméktelen földekre?

Thorpe okosabb volt annál, hogy válaszoljon.

– Akarod, hogy ismét embereket küldjek Pershwick-be? – kérdezte óvatosan. – Megbüntetted a jobbágyokat?

Rolfe a fejét rázta.

– Egy jobbágy nem önállóan cselekszik. Nem, a jobbágyok parancsot követnek, és én azt akarom, aki a parancsot adja.

– Akkor máshol kell keresned, nem Pershwickben, mert találkoztam Sir Guibert Fitzalannel, és esküszöm, amikor meghallotta, miért mentem, túl őszinte volt a meglepetése ahhoz, hogy tette. Ő nem az a férfi, aki ilyen gázságokra adja a fejét.

– Valaki mégis ráveszi a jobbágyokat a bajkeverésre.

– Egyetértek. De nem veheted be a várat. Pershwick Montwynhez tartozik, és ha megpróbálnád, Sir Williamnek annyi vára van, hogy több embert tud mozgósítani, mint amennyivel el tudsz bántani.

– Nem fogok veszíteni – morogta sötéten Rolfe.

– De elveszíted az eddig megszerzett előnyt. Nézd csak meg, mennyi időbe telt, amíg azt a Kempstonhoz tartozó két várat bevetted.

– Hármat.

– Hármat? – vonta fel Thorpe a szemöldökét. – Hogyan?

– Azt hiszem, Pershwicknek köszönhetem, mert amikor ma Kenil vára alá értem, olyan dühös voltam a történetek miatt, hogy parancsot adtam a falak lerombolására. Az ottani ostrom befejeződött.

– És Kenilnek semmi haszna, amíg a falakat újra fel nem építik?

Ez volt az egyetlen következtetés.

– Ööö... igen.

Thorpe nem szólt többet. Tudta, hogy Rolfe csak legvégző megoldásként szándékozott katapultokat bevetni a hét vár bevételénél. Az egész egy merész terv része volt, amelyet akkor eszeltek ki, amikor a lovagi tornán nem sikerült térdre

kényszeríteni a lázadó vazallusokat. A tornát azért rendezték, hogy a vazallusoknak lehetőséget adjon, hogy megismerjék új hűbérurukat, és megbizonyosodjanak képességeiről. De azok ahelyett, hogy csupán próbára tették volna, meg akarták ölni. Rolfe helyzete így cseppet sem volt irigylésre méltó, nyolc vár tartozott alá, de abból hét nem volt hajlandó megnyitni a kapuit előtte.

Saját tulajdonunk ellen hadat viselni sohasem kifizetődő, és még kevésbé kifizetődő, ha meg is semmisítjük azt a tulajdont. Ezért Rolfe ötszáz katonát toborzott Henrik csapataiból. Harwick és Axeford vára harc nélkül behódolt, amikor Rolfe nagyszámú csapatával megjelent a kapuk előtt. A sereg ezután Kenil alá vonult, és a várat most, két és fél hónap ostrom után végre bevették.

Rolfe borongva ült, Thorpe pedig rászánt egy pillanatot, hogy eltűnődjön, Lady Amelia miért nem jött le. Biztosan hallotta Rolfe haragos hangját, és inkább a bujkálás mellett döntött. Rolfe kedvese még nem ismerte annyira a férfit, hogy tudná, Rolfe sohasem töltené ki a dühét rajta.

– Belátod már, hogy nem ez a legjobb idő megtámadni északot? – kérdezte tétovázva Thorpe. – A saját portádat kell előbb tisztára söpörnöd, és csak utána másik után nézned.

– Értem én – morogta zsémbesen Rolfe. – Azt mondd meg inkább, mit tegyek? Felajánlottam, hogy megveszem Pershwicket, de Sir William azt válaszolta, nem adhatja el, mert a lánya hozományához tartozik, amelyet az anyjától örökölt. Az ördög vigye az ilyen finomkodást! A lányának ő parancsol, nem? Rákényszeríthetné, hogy eladja, és aján-dékozhatna neki egy másik birtokot.

– Lehet, hogy az anyja végrendelete úgy van megírva, hogy nem teheti meg.

Rolfe komor képet vágott.

– Én mondom neked, Thorpe, nem tűrök el még egy támadást.

– Még mindig megteheted, hogy feleségül veszed a lányt. Akkor a tiéd lesz a vár anélkül, hogy fizetned kellene érte.

Rolfe szeme, amely feketén villogott, amióta csak belépett a terembe, kezdett visszatérni normális sötétbarna színéhez. Thorpe majdnem megfulladt ezt látva.

– Csak tréfáltam.

– Tudom – mormolta Rolfe elgondolkodva, túlságosan elgondolkodva ahhoz, hogy Thorpe-nak tessen.

– Rolfe, az ég szerelmére, nehogy komolyan vedd ezt az ötletet! Senki sem házasodik azért, hogy néhány jobbágyot engedelmességre bírjon. Menj át, és csapj egymáshoz néhány fejet, ha kell. Félemlítsd meg őket.

– Az nem az én módszerem. Az ártatlan is szenvedne a bűnössel. Ha el tudnám kapni az egyik bűnöst, méltó módon megbüntetném elrettentő példaként, de mire odaérek a tett színhelyére, már rég eltűnt onnan mindenki.

– Sokféle indokot lehet találni a házasságra, de a szomszéd jobbágyainak leigázása nem jó ok.

– Az viszont jó ok, hogy békét teremtsünk ott, ahol békét akarnak – jelentette ki Rolfe.

– Rolfe!

– Tudsz bármit is ennek a Sir Williamnek a lányáról? Thorpe bosszúsan felsóhajtott.

– Honnan tudhatnék? Ugyanúgy új vagyok itt, Angliában, mint te.

Rolfe a terem másik végében összegyűlt emberei felé fordult. Három lovagja és egy kisebb csapat katona tért vissza

vele Kenilból. Kettő Bretagne-ból származott, de Sir Evarard Anglia déli részéről jött.

– Ismered a szomszédomat, Montwyni Sir Williamet, Evarard?

A lovag közelebb lépett.

– Igen, uram. Egy időben sokat megfordult az udvarban, ahogy én is, mielőtt nagykorú lettem.

– Sok gyereke van?

– Azt nem tudom, most hány lehet, de akkoriban csak egyetlen lánya volt. Ez öt vagy hat éve lehetett, mielőtt a felesége meghalt. Úgy tudom, most fiatal felesége van, de hogy származott-e gyerek ebből a frigyből, arról nincs tudomásom.

– Ismered a lányát?

– Egyszer láttam az anyjával, Lady Elisabethszel. Emlékszem, csodálkoztam is, hogy egy olyan gyönyörű hölgynek hogyan lehet olyan közönséges gyereke.

– Tessék! – szólt közbe Thorpe. – Akkor most már elvetted ezt az ostoba ötletet, Rolfé?

Rolfé oda sem figyelt idősebb barátjára.

– Közönséges, Evarard? Hogy érted ezt?

– Nagy, vörös foltok éktelenítették a bőrét mindenhol, ahol látni lehetett. Szégyen, mert az arcformája előrevetítette, hogy olyan szépség lehetne belőle, mint az anyja volt.

– Mit tudsz még róla mondani?

– Csak egyszer láttam, és akkor is az anyja szoknyája mögé bújt.

– A neve?

Sir Evarard gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Nagyon sajnálom, uram, nem emlékszem.

– Lady Leonie, uram.

Mindhárom férfi a cselédlány felé fordult. Rolfe nem szerette, ha a szolgák ennyire odafigyelnek az urak beszélgetésére.

– És a *te* neved, te lány?

– Mildred – felelte a lány illendő félénkséggel. Most, hogy az uraság egyenesen ránézett, a nyelvét harapta volna le, amiért megszólalt. Sir Rolfe haragja rettenetes látvány volt.

– Honnan ismered Lady Leonie-t?

Mildred nekibátorodott a csendes kérdésre.

– Gya-gyakran átjárt Pershwickből, amikor...

– Pershwickből? – üvöltötte Rolfe. – Ott lakik? Nem Montwynban?

Mildred elsápadt. Lady Leonie lekötelezettje volt, és inkább meghalt volna, semmint megbántsa. Tudta, hogy az ura Pershwicket okolja a károkért, amelyeket Crewelnek el kellett szenvednie, mióta az ő tulajdonába került.

– Uram, kérem – mondta sietve. – A hölgy csupa kedvesség. Amikor a creweli felcser a sorsára hagyta az anyámat, hogy meghaljon, mert nem tudta meggyógyítani, Lady Leonie megmentette. Sokat tud a gyógyítás művészetéről, uram. Soha nem ártana másoknak, esküszöm, uram.

– Pershwickben él? – akarta tudni Rolfe. – Miért ott, és nem az apjával? – kérdezte Mildred vonakodó bólintására.

Mildred hátralépett, a szeme tágra nyílt a félelemtől. Nem mondhatott semmi rosszat egy másik uraságra, még egy olyanra sem, akit a saját ura esetleg nem kedvel. Biztos, hogy megverik, ha kritizálni meri a módosabbakat.

Rolfe megértette, mitől félt, és enyhébb hangon biztatta.

– Rajta, Mildred, mondd el, amit tudsz. Nem kell félned tőlem.

– Cs-csak annyit tudok, amit a régi gazdám, Sir Edmond állított, hogy Sir William szeret... sokat inni, mióta az első felesége meghalt. Sir Edmond nem engedte meg a fiának, hogy elvegye Lady Leonie-t, mert Sir William esküdözik, hogy nincsen lánya. Azt mondta, hogy ez a házasság semmit sem hozna nekik. Lady Leonie-t akkor küldték Pershwickbe, amikor az édesanyja meghalt, és azóta is távol él az apjától, legalábbis így hallottam.

– Szóval Lady Leonie és Sir Edmond fia... közel álltak egymáshoz?

– Csak egy év korkülönbség volt köztük, uram. Igen, nagyon közel álltak egymáshoz.

– Az ördögbe! – tört ki Rolfe. – Szóval ő uszította rám a jobbágyokat! A Montignyk iránti szeretetből teszi!

– Nem, uram – kockáztatta meg ismét Mildred. – Ő sohasem tenne ilyet.

Rolfe ezt meg sem hallotta, mert gondolatban már meg is feledkezett a cselédlányról.

– Nem csoda, hogy meg sem hallgatták a panaszainkat, ha egyszer maga az úrnő van ellenem. De ha háborút indítok Pershwick ellen, az azt jelenti, hogy egy nő ellen viselek hadat. Most mi a véleményed a tréfáról, Thorpe?

– Azt hiszem, úgylis azt teszel, amit akarsz. – A férfi felsőhajtott. – De mielőtt belevágsz, vedd fontolóra, hogy tényleg egy torz alakot akarsz-e asszonyodnak.

Rolfe erre csak legyintett.

– Melyik törvény mondja ki, hogy vele is kell élnem?

– Akkor miért veszed feleségül? Gondolkodj józanul, Rolfe. Egész mostanáig kerülted a házasságot, pedig sok szépség hajlandó lett volna összekötni az életét veled.

– Akkoriban nem volt földem, Thorpe, és nem nőülhettem úgy, hogy nem tudok otthont nyújtani a hitvesemnek. Thorpe szóra nyitotta a száját, de Rolfe leintette.

– Amire most leginkább vágyom, az a béke – mondta érzelemmentes hangon.

– Béke vagy bosszú?

Rolfe vállat vont.

– Nem fogom bántani a hölgyet, de meg fogja bánni, ha bármi bajt okoz nekem, ha ez a szándéka. Meglátjuk, hogy tetszik neki, ha bezáratom Pershwickbe, és a legkisebb vétéséért is felakasztatom az embereit. Véget vetek én ezeknek a bajkeveréseknek!

– Mi lesz Lady Ameliával? – mormolta Thorpe.

Rolfe összevonta a szemöldökét.

– A saját akaratából jött ide. Ha távozni óhajt, hadd menjen. De ha maradni kíván, szívesen látom. Attól, hogy feleséget veszek magam mellé, más vonatkozásban nem változnak az érzéseim. Legalábbis ettől a feleségtől nem. Nem kötelességem a kedvében járni mindazok után, amit tett. Lady Leonie-nak nem lesz beleszólása abba, mit teszek.

Thorpe a fejét csóválta, és nem szólt többet. Csak remélte, hogy egy jó, éjszakai alvástól visszatér Rolfe józan esze.